

Glück Lajosné

Ez a nagymamám, Pollatschek Katalin.

Ő a híres Pollatschek Elemér professzornak volt a nővére [Pollatschek Elemér (Nagykároly, 1875 -- Mauthausen, 1944) -- orr-, fül- és gégeorvos, 1910-től a Pesti Izraelita Hitközség kórházának orr-fül-gégészeti osztályvezető főorvosa, 1916-tól a Budapesti Egyetem magántanára. -- A szerk.]. Az egy európai híró gégészprofesszor volt. A nagymamám olyan 1860 körül születhetett Szatmárnémetiben, a mai Románia területén, és Kassára ment férjhez a nagyapámhoz. Azt nem tudom, hogy hogyan ismerkedtek meg, de azt hiszem, hogy Kassán ismerkedtek meg. Ott is házasodtak össze, és ott éltek, amíg a nagyapapa meg nem halt. Biztos, hogy nagyon jó anyagi körülmények között éltek. Ha egy orvos el tudott menni Ausztriába megoperáltatni magát, holt biztos, hogy gazdagok voltak. A nagymama kitűnően beszélt nyelveket, hat nyelven beszélt.

Francia, német, angol, szlovák, magyar. És biztosan beszélt jiddisül is. Egy nagyon vallásos család volt a Pollatschek család. Biztos, hogy beszélt jiddisül. Amikor az apuka németül beszélt, érdekes módon voltak olyan kifejezései, ami néha az öcsémnél is előjön: jiddis-német kifejezések.

A nagymama fiatalon maradt özvegy, három fiúgyermekkel. Kilenc éves volt az apuka, amikor meghalt az apja. A gyerekeit a nagypapa és a családja vagyonából tartotta el. A nagypapa nagyon gazdag volt, meg a nagymama is egy nagyon gazdag családból származott.

A nagymamám a nagypapa halála után egy keresztény táblabíróhoz, a Róth Feri bácsihoz akart feleségül menni. A nagymamát nem zavarta, hogy egy ortodox zsidó családból jön, és ő kitért, mert férjhez akart menni. Azt nem tudom, hogy honnan ismerte, de miatta áttért a katolikus hitre, és két fiát, Ernőt és Oszkárt is áttérítette, de Artúr bácsi nem tért át. A századforduló körül tértek ki, amikor a Róth Feri bácsi megjelent mint esélyes férj. Akkor a nagymama kitért, és a fiúknak is ki kellett térni. 1891 és 1900 között. Akkor akart a Róth Feri bácsihoz feleségül menni. De Róth Feri bácsi Marika nénit vette el, aki őskeresztény volt.

Kati nénit ismertem. Az apukám és a testvérei így hívták az anyjukat, hogy Kati néni. Azért lettem Katalin, mert mind a két nagyanyám Katalin volt. A Kati néni egy szeretetteli nagymama volt. Melegszívű, igazi jiddise máme. Mindig járt hozzánk, emlékszem, nekem mindig savanyú cukrot hozott. Engem imádott, mert úgy néztem ki, mint ő. A fiai imádták. Magázták, és kezet csókoltak mindig. Olyan anyaszeretet és olyan anyatisztelet volt, hogy én olyat nem is láttam, mint amilyen őnáluk volt. És a fiúk nagyon magas szinten tartották el az anyjukat, amikor kereső foglalkozásúak lettek. A nagymamám a testvérével, Pollatschek Elemérrel tartotta a kapcsolatot. Mi is tartottuk vele és a gyerekeivel a kapcsolatot, de nem nagyon szorosán. Az apuka bérelt a Mártírok úton egy háromszobás lakást. A nagymama ott lakott egy ápolónővel. Agyvérzést kapott, és nem tudta ellátni magát. A fiai mindennap felmentek hozzá, és nekünk is minden héten fel kellett menni hozzá anyukával. A nagymama teljesen tájékozatlan volt időben, térben, helyben. Folyton a férjét várta haza, hogy a Lajos mikor jön haza, aki akkor már húsz vagy harminc éve halott volt. Nyilván Alzheimeres volt, csak akkor ez még nem volt egy felismert betegség. A nagymama 1932-ben, hetvenkét évesen halt meg Budapesten. A Farkasréti keresztény temetőbe temették.